

Sygn. akt II CSK 82/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa J. W. i X. W.
przeciwko Spółdzielni Pracy "[...]" w likwidacji z siedzibą w Ł.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności ,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 sierpnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 28 września 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powodów solidarnie na rzecz strony pozwanej
kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł powiększoną o podatek VAT
tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej
w postępowaniu kasacyjnym przez ustanowionego przez sąd
adw. R. R.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia i przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pełnomocnik powodów J. W. i X. W. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 września 2012 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że powołane przesłanki zostały wykazane.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik skarżących podniósł zarzut nieważności postępowania przed sądami obu instancji z powodu pozbawienia powodów możliwości obrony ich praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.). Zarzut ten nie miał jednak uzasadnionych podstaw. Pozbawienie strony możliwości obrony jej praw polega na tym, że z powodu wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej, będących skutkiem naruszenia konkretnych przepisów k.p.c., których nie można było usunąć do wydania orzeczenia w danej instancji, strona nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części (zob. m. in. postanowienie SN z 6 marca 1998 r., III CKN 34/98, Prok. i Pr. 1999, nr 5, poz. 41 - dodatek). Takich okoliczności skarżący nie wykazali, ani nawet nie powołali.

Na marginesie wskazać należy, że Sąd Najwyższy mógł objąć kontrolą w tym zakresie poza postępowaniem apelacyjnym także postępowanie przed sądem pierwszej instancji, ponieważ skarżący sformułowali w skardze zarzut naruszenia art. 386 § 2 k.p.c. (por. wyrok SN z dnia 21 listopada 1997 r., I CKN 825/97, OSNC 1998, nr 5, poz. 81).

Skargi nie można było również uznać za oczywiście uzasadnioną. Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinni wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego wyroku uchybienia w zakresie stosowania prawa miały kwalifikowany charakter i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie SN z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Zawarte w uzasadnieniu wniosku wywody dotyczące oczywistego, zdaniem skarżących, naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 382 k.p.c.; nie świadczą o oczywistości skargi, ale prowadzą do wniosku, że skarżący błędnie rozumieją istotę postępowania o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności i rządzące nim reguły.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanej zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c., art. 122 k.p.c. oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2003 r. Nr 97, poz. 887) w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.

aw

jw